

odporovatelné uvedeno. Příklep výkonným orgánem nepodléhá ovšem, ježto jde o pouhý úkon výkonného orgánu, rekursu a přípustnou jest do něho jen stížnost podle § 68 ex. ř. Avšak mylným jest nevyslovený sice, ale z napadeného usnesení patrný názor rekursního soudu, že exekučnímu soudu nebylo lze ke stížnosti podle § 68 ex. ř. příklep výkonným orgánem, pokud se týče dražbu zrušiti a novou dražbu naříditi. V § 61 ex. ř. se exekučnímu soudu v případě, že nebyl exekuční úkon proveden podle příkazu, čímž rozuměti jest i předpisy zákona, ukládá, by z úřadu zařídil, čeho třeba k odstranění chyby a k správnému provedení úkonu. Nesprávný příklep výkonným orgánem nelze napravit, pokud se týče v projednávaném případě napravit nebylo lze, než zrušením příklepu a nařízením nové dražby (srv. rozh. sb. n. s. čís. 8005). Podle toho, předpokládajíc, že výkonný orgán nepočínal si při dražbě správně, jak si bylo stěžováno, první soud zrušil dražbu právem. První soud seznal, že postup výkonného orgánu správným nebyl. Tomu však vymáhající strana v rekursu odporuje a dokazuje, že tomu tak není. Rekursní soud se dotýčným tvrzením vymáhající strany nezabýval, šetření v tom směru nekonal a po té stránce rekurs nevyřídil. Bylo proto napadené usnesení zrušiti a se usnésti, jak se stalo. Na rekursním soudě bude, by, nehledě k důvodům, z nichž usnesení prvního soudu zrušil, znovu po náležitém šetření o rekursu vymáhající strany rozhodl.

Čís. 9144.

Exekuci vyklizením může třetí osoba, tvrdící, že ona, nikoliv dlužník, jest nájemnicí bytu, odporovati jen žalobou, nikoliv pouhým návrhem na odepření výkonu exekuce.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, R I 690/29.)

V exekučním řízení o vyklizení místnosti navrhla dcera dlužnice, by byl odepřen výkon exekuce, ježto se dlužnice za výpovědního řízení vystěhovala a navrhovatelka prý nabyla podle § 6 (2) zák. na ochr. náj. nájemního práva k vyklizované místnosti. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud nařídil výkon exekuce. Důvody: Tvrdí-li dcera povinné, že jí přísluší nájemní práva k místnosti, jichž podle § 6 (2) zák. o ochr. náj. nabyla již za řízení o výpovědi a před rozhodnutím o tomto řízení, není přes to oprávněna, by jako třetí osoba vstupovala do exekučního řízení a jménem povinné, jejíhož splnomocnění nemá, anebo dokonce ve vlastním jméně navrhovala, by návrh vymáhající strany na výkon exekuce byl zamítnut. Návrhy takové nemohou na průběh exekuce, která se vede správně proti povinné vliv míti, nýbrž dceři strany povinné jest vyhrazeno, by se pořadem práva domáhala svých práv nájemních proti vymáhající straně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Návrh Milady K-ové, by exekuční soud odepřel výkon exekučního vyklizení, povoleného usnesením ze dne 11. ledna 1929, považoval re-

kursní soud právem za návrh na odklad exekuce. V tomto případě by žadatelka mohla podati takovýto návrh za předpokladů § 42 čís. 5 ex. ř. Exekuce se vede proti Antonii K-ové a Milada K-ová má na ni zájem potud, že tvrdí, že ona — nikoli Antonie K-ová — jest prý nájemnicí bytu, který má býti exekučně vyklizen. Jako třetí osoba může exekuci odporovati jen žalobou, v níž by tvrdila, že exekuce jest nepřipustná s ohledem na její nájemní právo, nemůže jí však odporovati přímo návrhem v exekučním řízení, jak správně uznal rekursní soud. O takovou žalobu neopírá návrh na odklad.

Čís. 9145.

Právní povaha kolektivních smluv a pracovního řádu.

Velicímu předpisu § 88 a) živn. ř., že pracovní řád musí býti každému jednotlivému do služebního poměru vstupujícímu dělníku oznámen, nebylo učiněno zadost tím, že byl pracovní řád v provozovně vyvěšen.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, Rv I 1781/28.)

V továrně žalované firmy byl vyvěšen pracovní řád, podle něhož se služební poměr zrušoval bez výpovědi. Žalobce, byv propuštěn žalovanou ze služby bez výpovědi, domáhal se na ní zaplacení mzdy za čtrnáctidenní výpovědní lhůtu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. **Důvody:** Podle § 77 živn. ř. předpokládá se čtrnáctidenní výpovědní lhůta, není-li nic jiného umluveno. Taková úmluva byla v kolektivní smlouvě mezi žalovanou a jejími dělníky, jež však pozbyla platnosti před zrušením žalobcova služebního poměru, protože ji nelze na tento případ použiti. Kromě toho jest však zjištěno, že u žalované firmy byl pracovní řád, jenž byl viditelně vyvěšen vedle kontrolních hodin. Podle § 12 pracovního řádu nastávalo zrušení služebního poměru bez výpovědi. Tento pracovní řád byl sestaven na základě dohody majitele závodu se svazem kovodělníků. Žalobce, jsa členem svazu kovodělníků, jest vázán úmluvami svazu a byl proto proň závazným i pracovní řád, nanejmeně ustanovení § 12, protože bylo žalobu zamítnouti. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **Důvody:** Odvolací důvod nesprávného právního posouzení jest opodstatněn. I žalovaná i soud první stolice jsou v právním omylu ohledně pracovního řádu a jeho vztahu k právní povaze kolektivních smluv. Napadený rozsudek má za to, že pracovní řád byl stanoven za spolupůsobení příslušných svazů a že, ano je v § 12 stanoveno vyloučení výpovědi, to stačí. Aby byly tento omyl pokud se týče záměna právní povahy kolektivních smluv a pracovního řádu blíže osvětleny, jest třeba obě tato zařízení, pro pracovní právo velmi důležitá, každé zvlášť posouditi a vyšetřiti. Právní povaha kolektivních smluv byla nesčetnými rozhodnutími živnostenských soudů a nejvyššího soudu jasně stanovena. Jsou a zůstanou až do zákonné úpravy smlouvami soukromými, jež jest posuzovati podle občanského zákona, a to podle nauky